

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Tulkaa, niin näette

Jeesuksen Kristuksen kirkko on aina ollut ja tulee aina olemaan lähetystyökirkko.

Sanomani on kohdistettu erityisesti niille, jotka eivät ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä. Käsittelen erästä peruskysymystä, joka teillä monella saattaa olla: ”Miksi myöhempien aikojen pyhät niin innokkaasti kertovat minulle siitä, mihin he uskovat, ja kehottavat minua saamaan tietoa heidän kirkostaan?”

Rukoilen, että Herran Henki auttaa minua vastaamaan tähän tärkeään kysymykseen tehokkaasti ja auttaa teitä ymmärtämään vastaukseni selkeästi.

Jumalallinen tehtävä

Jeesuksen Kristuksen omistautuneet opetuslapset ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan uskollisia lähetyssaarnaajia. Lähetyssaarnaaja on Kristuksen seuraaja, joka todistaa Hänen olevan Lunastaja ja joka julistaa Hänen evankeliuminsa totuuksia.

Jeesuksen Kristuksen kirkko on aina ollut ja tulee aina olemaan lähetystyökirkko. Vapahtajan kirkon yksittäiset jäsenet ovat ottaneet vastaan pyhän veloitteen auttaa Herran apostoleilleen antaman pyhän tehtävän täyttämässä, kuten Uudessa testamentissa kerrotaan:

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa

heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käsenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti. [Aamen.]” (Matt. 28:19–20.)

Myöhempien aikojen pyhät suhtautuvat vakavasti tähän vastuuseen kertoa kaikille ihmisille kaikissa kansoissa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen palautetusta evankeliumistaan. Me uskomme, että sama kirkko, jonka Vapahtaja muinoin perusti, on perustettu maan päälle uudelleen Hänen

toimestaan myöhemminä aikoina. Hänen evankeliuminsa oppi, periaatteet, pappeuden valtuus, toimitukset ja liitot ovat nykyään Hänen kirkossaan.

Kun me kutsumme teitä tulemaan kirkkoon kanssamme tai saamaan opetusta kokoaikaisilta lähetyssaarnaajilta, me emme yritä myydä teille mitään tuotetta. Me kirkon jäsenet emme saa palkintoja tai lisäpisteitä jossakin taivaallisessa kilpailussa. Me emme pyri pelkästään lisäämään kirkon jäsenistön lukumäärää. Ja mikä tärkeintä, me emme yritä pakottaa teitä uskomaan niin kuin me uskomme. Me kutsumme teitä kuulemaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautettuja totuuksia, jotta voitte tutkia, pohdiskella, rukoilla ja saada omakohtaisen tiedon siitä, ovatko meidän teille kertomamme asiat tosia.

Jotkut teistä saattavat vastata: ”Mutta minähän jo uskon Jeesukseen ja noudatan Hänen opetuksiaan” tai ”En ole varma, onko Jumala todella olemassa”. Meidän kutsumme teille eivät ole yritystä väheksyä teidän uskonnollista perintöänne tai elämäkokemustanne. Säilyttäkää kaikki se, minkä tiedätte olevan totta, hyvää ja kiitettävää – ja koetelkaa meidän sanomaamme. Aivan kuten Jeesus kutsui kahta opetuslapsistaan: ”Tulkaa, niin näette” (Joh. 1:39), samoin mekin kehotamme teitä tulemaan ja näkemään, laajentaako ja rikastaako Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi sitä, minkä te jo usotte olevan totta.

Me todellakin koemme vakaavaksi vastuuksemme viedä tämä sanoma jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle. Ja juuri niin me nykyään teemmekin niiden yli 88 000 kokoaikaisen lähetyssaarnaajan voimin, jotka tekevät työtä yli 150 itsenäisessä valtiossa eri puolilla maailmaa. Nämä merkittävät miehet ja naiset auttavat kirkkomme jäseniä

täyttämään Jumalan antaman yksilöllisen vastuun, joka meillä jokaisella on julistaa Jeesuksen Kristuksen ikuista evankeliumia (ks. OL 68:1).

Enemmän kuin hengellinen velvollisuus

Innokkuutemme julistaa tätä sanaa ei kuitenkaan johdu yksinomaan hengellisen velvollisuuden tunnosta. Pikemminkin meidän halumme kertoa Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista teille kuvastaa sitä, kuinka tärkeitä nämä totuudet ovat meille. Uskon, että pystyn parhaiten kuvailemaan, miksi yritämme selittää uskonkäsityksiämme teille niin suoraan, kun kerron erään kokemuksen, joka vaimollani ja minulla oli monta vuotta sitten kahden poikamme kanssa.

Eräänä iltana Susan ja minä seisoimme kotimme erään ikkunan luona ja katselimme, kun kaksi pientä poikaamme leikkivät ulkona. Seikkailujensa tiimellyksessä pienempi näistä kahdesta pojasta loukkaantui hieman pienessä onnettomuudessa. Tajusimme pian, ettei hän ollut loukkaantunut vakavasti, ja päätimme olla menemättä apuun heti. Halusimme tarkkailla ja katsoa, olivatko perheemme keskustelut veljellisestä rakkaudesta painuneet

heidän mieleensä. Se, mitä seuraavaksi tapahtui, oli sekä kiinnostavaa että opettavaista.

Vanhempi veli lohdutti ja auttoi huolehtien nuoremman veljen takaisin sisälle. Susan ja minä olimme menneet lähelle keittiötä, jotta voisimme nähdä, mitä seuraavaksi tapahtuisi, ja olimme valmiita puuttumaan tilanteeseen heti, jos näyttäisi siltä, että luvassa olisi lisää ruumiillista vahinkoa tai vakava onnettomuus uhkaisi.

Vanhempi veli kiskoi tuolin keittiön tiskipöydän luo. Hän kiipesi tuolille, auttoi veljensä tuolille, avasi vesihanan ja alkoi kaataa paljon tiskiainetta pikkuveljensä naarmuuntuneelle käsivarrelle. Parhaansa tehden hän pesi hellästi lian pois. Pikkuveljen reaktiota tähän menettelytapaan voi kuvata täsmällisesti vain käyttämällä pyhien kirjoitusten ilmaisutapaa: ”Ja heillä on syytä valittaa ja itkeä ja vaikeroida ja kiristellä hampaitaan” (Moosia 16:2). Ja kylläpä se pieni poika valittikin!

Kun jynssääminen oli päättynyt, käsivarsi kuivattiin huolellisesti pyyhkeellä. Lopulta huutokin lakkasi. Vanhempi veli kiipesi seuraavaksi keittiön sivupöydälle, avasi erään kaapin ja etsi käsiinsä uuden putkilon lääkevoidetta. Vaikka pikkuveljen naarmut eivät

olleet isoja eivätkä laajalla alueella, isovelji levitti putkilosta lähestulkoon kaiken voiteen koko loukkaantuneelle käsivarrelle. Huuto ei alkanut uudelleen, sillä pikkuveli ilmiselvästi piti voiteen lievittävästä vaikutuksesta paljon enemmän kuin hän oli pitänyt tiskiaineen puhdistavasta vaikutuksesta.

Isoveli palasi jälleen kaapille, josta hän oli löytänyt lääkevoiteen, ja löysi uuden paketin steriiliä sideharsoa. Sitten hän avasi paketin ja kietoi sideharsoa veljensä koko käsivarteen – ranteesta kyynärpäähän. Kun hätätilanne oli nyt selvitetty ja saippuakuplia, voidetta ja sidetarpeita oli joka puolella keittiötä, nämä kaksi pientä poikaa hypähtivät tuoilta lattialle iloisesti hymyillen ja kasvot onnellisina.

Se, mitä seuraavaksi tapahtui, on erittäin tärkeää. Loukkaantunut veli keräsi jäljelle jääneet sidetarpeet ja miltei tyhjäksi puristetun lääkevoideputkilon ja meni takaisin ulos. Hän etsi nopeasti ystävänsä ja alkoi laittaa voidetta ja siteitä heidän käsivarsiinsa. Hänen reaktionsa vilpittömyys, innokkuus ja nopeus tekivät vaikutuksen Susaniin ja minuun.

Miksi tämä pieni poika teki, mitä hän teki? Huomaattehan, että hän halusi heti ja vaistomaisesti antaa ystävilleen samaa, mikä oli auttanut häntä itseään, kun hän oli loukkaantunut. Tätä pientä poikaa ei tarvinnut patistaa, haastaa, kehottaa tai yllyttää toimimaan. Hänen halunsa jakaa oli luonnollinen seuraus mitä hyödyllisimmästä ja suotuisimmasta omakohteisesta kokemuksesta.

Monet meistä aikuisista käyttäytyvät täsmälleen samalla tavalla, kun löydämme jonkin hoidon tai lääkkeen, joka lievittää kauan kärsittyä kipua, tai saamme neuvon, jonka avulla pystymme kohtaamaan haasteet rohkeasti ja hämmentävät asiat kärsivällisesti. Se, että jaamme muille ihmisille asioita,

jotka ovat meille kaikkein merkityksellisimpiä tai jotka ovat auttaneet meitä, ei ole ollenkaan epätavallista.

Tämä sama malli käy erityisen hyvin ilmi asioissa, joilla on suuri hengellinen tärkeys ja merkitys. Esimerkiksi eräs kertomus pyhässä kirjassa, joka tunnetaan nimellä Mormonin kirja, tähdentää unta, jonka muinainen profeetta-johtaja nimeltä Lehi sai. Keskeinen osa Lehin unta on elämän puu. Se kuvastaa Jumalan rakkautta, joka on ”kaikkein haluttavinta” ja ”riemullisinta sielulle” (1. Nefi 11:22–23; ks. myös 1. Nefi 8:12, 15).

Lehi selitti:

”Ja tapahtui, että minä menin puulle nauttimaan sen hedelmää; ja minä huomasin, että se oli mitä makeinta, yli kaiken sen, mitä milloinkaan ennen olin maistanut. Niin, ja minä näin, että sen hedelmä oli valkoista, voitaen kaiken milloinkaan näkemäni valkoisuuden.

Ja kun nautin sen hedelmää, se täytti sieluni tavattoman suurella ilolla; sen vuoksi aloin toivoa, että perheenikin nauttisi sitä.” (1. Nefi 8:11–12, kursivointi lisätty.)

Suurimpia ilmauksia Jumalan rakkaudesta lapsiaan kohtaan ovat Herran Jeesuksen Kristuksen kuolevaisuuden palvelutyö, sovitushuhri ja ylösnousemus. Puun hedelmää voidaan pitää vertauskuvana Vapahtajan sovituksen siunauksista.

Lehin välitön reaktio siihen, että hän nautti puun hedelmää ja koki suurta iloa, oli kasvava halu jakaa se perheensä kanssa ja palvella perhettään. Näin ollen kun hän kääntyi Kristuksen puoleen, hän kääntyi myös ulospäin rakastaen ja palvellen.

Toinen tärkeä tapahtuma Mormonin kirjassa kuvailee sitä, mitä tapahtui miehelle nimeltä Enos, kun Jumala kuuli hänen vilpittömän ja anovan rukouksensa ja vastasi siihen.

Enos sanoi:

”Ja minun sielullani oli nälkä; ja minä polvistuin maahan Luojani eteen, ja minä huusin hänen puoleensa voimallisessa rukouksessa ja anomisessa oman sieluni puolesta; ja kaiken päivää minä huusin hänen puoleensa; niin, ja kun yö tuli, minä yhä korotin korkealle ääneni, niin että se yliti taivaiisiin.

Ja minulle tuli ääni sanoen: Enos, sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi, ja sinä olet oleva siunattu.

Ja minä, Enos, tiesin, ettei Jumala voinut valehdella; sen vuoksi syyllisyyteni oli pyyhitty pois.

Ja minä sanoin: Herra, kuinka se on tapahtunut?

Ja hän sanoi minulle: Uskosi tähden Kristukseen, jota et ole koskaan ennen kuullut etkä nähnyt. – Mene siis, uskosi on tehnyt sinut puhtaaksi.

Nyt, tapahtui, että *kun olin kuulut nämä sanat, aloin toivoa veljieni nefiläisten parasta; sen vuoksi minä vuodatin koko sieluni Jumalalle*

heidän puolestaan.” (En. 4–9, kursivointi lisätty.)

Kun Enos kääntyi Herran puoleen ”täysin vilpittömin sydämin” (2. Nefi 31:13), samanaikaisesti kasvoi hänen huolensa perheensä, ystäviensä ja tuttaviensa hyvinvoinnista.

Nämä kaksi tapahtumaa antavat meille kestävän opetuksen siitä, että meidän on tärkeää kokea Jeesuksen Kristuksen sovituksen siunaukset omassa henkilökohtaisessa elämässämme, ja se on edellytyksenä vilpittömälle ja aidolle palvelulle, joka ulottuu paljon laajemmalle kuin vain asioiden mekaaniseen suorittamiseen. Hyvin samaan tapaan kuin Lehi, Enos ja pieni poikamme kertomuksessani, me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet olemme tunteneet hengelliseen epävarmuuteen ja syntiin liittyvää tuskaa. Olemme myös kokeneet sitä puhdistumista, omantunnonrauhaa, hengellistä paranemista ja uudistumista sekä johdatusta, jota voi saada vain oppimalla

Vapahtajan evankeliumin periaatteita ja elämällä niiden mukaan.

Jeesuksen Kristuksen sovitus tarjoaa puhdistusaineen, jota tarvitaan puhtaaksi ja tahrattomaksi tulemiseen, lievittävää voidetta parantamaan hengellisiä haavoja ja poistamaan syyllisyyden sekä suojaa, jonka avulla voimme olla uskollisia sekä hyvinä että huonoina hetkinä.

Ehdoton totuus on olemassa

Teille sukulaisille ja ystäville, jotka ette ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä, olen yrittänyt selittää perussyitä siihen, miksi me olemme lähetyssaarnaajia.

Maailmassa, joka yhä enenevässä määrin halveksii kiistattomia totuuksia ja hylkää ne, on olemassa ehdoton totuus. Eräänä tulevana päivänä ”on kaikkien polvistuttava – ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: ’Jeesus Kristus on Herra’” (Fil. 2:10–11). Jeesus Kristus ehdottomasti on iankaikkisen Isän ainosyntynyt Poika. Me Hänen kirkkonsa jäsenet todistamme, että Hän elää ja että Hänen kirkkonsa on palautettu täyteydessään näinä myöhempinä aikoina.

Kun esitämme teille kutsun kuulla sanomaamme ja koetella sitä, tämä kutsu kumpuaa niistä myönteisistä vaikutuksista, joita Jeesuksen Kristuksen evankeliumilla on ollut meidän elämäämme. Toisinaan me saatamme olla kömpelöitä tai tylyn suorasukaisia tai jopa itsepintaisia yrityksissämme. Yksinkertaisena halunamme on jakaa teidän kanssanne niitä totuuksia, jotka ovat meille kaikkein kallisarvoisimpia.

Yhtenä Herran apostoleista ja koko sieluni voimalla todistan Hänen jumalallisuudestaan ja todellisuudestaan. Ja kutsun teitä tulemaan, niin näette (ks. Joh. 1:39). Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes taasen kohtaamme

Pohtikaamme kaikki kuulemiamme totuuksia, ja auttakoot ne meitä tulemaan vieläkin urhoollisemmiksi opetuslapsiksi.

Veljeni ja sisareni, olemme kokeneet kaksi loistavaa päivää innoitettuja puheita. Sydäntämme on kosketettu ja uskomme on vahvistunut, kun olemme saaneet osamme Hengestä, joka on ollut läsnä näiden konferenssikokousten aikana. Kun päätämme konferenssin, kiitämme taivaallista Isäämme Hänen monista meille suomistaan siunauksista.

Kaunis musiikki, jota kokouksissa on esitetty, on kohottanut ja innoittanut meitä. Rukoukset, joita on pidetty, ovat tuoneet meitä lähemmäksi taivasta.

Saanen ilmaista koko kirkon

sydämelliset kiitokset veljillemme, jotka on vapautettu tässä konferenssissa. Tulemme kaipaamaan heitä. Heidän panoksensa Herran työssä on ollut suunnaton, ja se tullaan tuntemaan tulevissa sukupolvisissa.

Palatkaamme koteihimme sydämestämme päätös olla vähän parempia kuin olemme olleet aiemmin. Olkaamme hieman ystävällisempiä ja huomaavaisempia. Ojentakaamme auttava kätemme sekä kirkkomme jäsenille että myös niille, jotka eivät kuulu kirkkoomme. Kun olemme tekemisissä heidän kanssaan, osoitakaamme kunnioittavamme heitä.

